

Echte liefde: IK & MIJN AUTO

'Als ze in de stalling staat,

'Het liefst zat ik de hele dag alleen maar achter het stuur'

Bij de Duitse Nürburgring met de gele Ford Focus ST.

Als Madelaine (30) haar Ford Focus ST voor onderhoud naar de garage brengt, stelt ze best technische vragen. Discussies gaat ze niet uit de weg, ze weet namelijk heel goed waar ze over praat!

Madelaine: "Ik heb altijd van snelle auto's gehouden. Door mijn vader groeide ik ermee op. Hij reed vroeger rally's, dat is een snelheidsrace met bepaalde klassementsproeven, en vanaf mijn 22ste stond ik zelf op het circuit. Eerst voor normale races en later voor rallyraces.

Mijn gele Ford Focus ST, een speciale kleur, heb ik sinds begin vorig jaar. Daarvoor reed ik voornamelijk BMW, totdat ik in 2020 in aanraking kwam met dit type. Door mijn grote liefde voor auto's wissel ik regelmatig van voertuig en in 2020 wilde ik een keer wat anders. Wat precies, dat wist ik nog niet. Maar mijn nieuwe auto moest in ieder geval sportief en vierdeurs zijn, want ik was op dat moment al moeder van mijn dochter Jasmin (nu 6). Ook wilde ik er graag rally's mee racen. Na een online speurtocht kocht ik een tweedehands witte Ford Focus ST. **Het fijnste vond ik dat hij eruitzag als een raceauto, maar het comfort bood van een normale gezinsauto.** Toevallig zag ik een jaar daarna ook een gele Ford Focus ST op een tweedehands-autosite. Hij kwam uit Duitsland en ik wist meteen dat ik hem wilde hebben. Het leukste vond ik dat de auto zeldzaam was. Van dit merk en type zijn weinig gele gemaakt. Het duurde twee dagen om hem op te halen, maar wat was ik blij toen ik hem had! Het liefst zat ik de hele dag alleen maar achter het stuur. Omdat ik alleen maar oog had voor mijn nieuwe gele auto, verkocht ik de witte weer.

Klein onderhoud kan ik normaal gesproken zelf, maar voor de zekerheid breng ik mijn auto altijd naar een specialist. Vaak stel ik dan technische vragen en kijk ik mee onder de brug. Mijn vaste monteur vindt dat geen probleem, maar ik heb weleens een discussie met een merkdealer gehad toen ik beweerde dat de homokineet – die is belangrijk voor de aandrijfas – van mijn witte Ford Focus ST stuk was. Volgens hem kon dat niet, maar later had ik toch gelijk. Tja, ik ben het wel gewend... En ik trek me er niks van aan, ik weet waar ik over praat. En bovendien: mijn auto is mijn trots, dus daar ben ik heel zuinig op!"

Cadeautje van Madelaines beste vriendin: een kerstbal met het koosnaampje voor in de auto.

Jasmin in de auto toen ze hem net had, goed-gekeurd en wel, in 2021.

mis ik haar serieus'

Voor Marloes (41) is haar oude Volkswagen T2 een droom die uit is gekomen. Sinds vorig jaar is ze de trotse eigenaar van deze mooie en vrolijke bus die ze samen met haar man Jos zelf restaureerde.

Marloes: "Als puber zag ik mezelf later altijd al rijden in een oud Volkswagenbusje. Het leek me gaaf om daar de wereld mee rond te trekken. Uiteindelijk heb ik die wereldreis per vliegtuig gemaakt, maar vorig jaar kocht ik alsnog zo'n busje via Marktplaats. **Ik was het als traumatherapeut zat om de hele dag binnen te zitten. Het leek me fijner om met mijn cliënten af en toe lekker de natuur in te gaan. Het busje dat ik online spotte, was daar perfect voor.**

Voor 13.000 euro was ze – ik zie mijn bus als een zij – van mij. Daarna kon het klussen beginnen. Hoewel de bus technisch perfect was onderhouden, was het interieur niet helemaal naar mijn smaak. Alles was nog in de originele staat uit 1977. Samen met mijn man Jos trok ik de bus helemaal leeg. Daarna isoleerden en betimmerden we alles opnieuw. Maandenlang waren we bezig. Omdat Jos en ik vaker samen klussen, wisten we precies wat we aan elkaar hadden. Hij ging over het technische gedeelte, ik over de aankleding. Zelf het oliepeil checken gaat me nog prima af, de rest laat ik liever aan iemand over die er verstand van heeft.

Inmiddels heb ik er een heerlijke camperbus aan, met een fijne zitruimte en een keukentje achterin. Ik ben er echt verliefd op. Twee tot drie keer per week ga ik met haar op stap. Ik gebruik haar alleen zakelijk, voor privédingen heb ik een andere auto. En als ze in de stalling staat – omdat het een oudje is, ben ik heel voorzichtig – mis ik haar serieus. Voor een dame op leeftijd rijdt ze trouwens bijzonder goed. Op de snelweg haalt ze met gemak honderd kilometer per uur. Overigens is ze wel een echte benzineslurper. Ze rijdt één op tien en dat is vergeleken met een gemiddelde bus – één op veertien – niet echt zuinig. Ach, het maakt mij niet uit. Het liefst koop ik er zelfs nog een bij om op te knappen, maar ik denk niet dat ik mijn man weer zo gek krijg..."

Een intieme setting leidt vaak tot de mooiste gesprekken met haar cliënten, merkt Marloes.

Er zit zelfs een minikeukentje in.

'Voor een dame op leeftijd rijdt de bus bijzonder goed'

Superschattig, toch?

Is het geen plaatje?

Kaja had het rechts rijden snel onder de knie.

De hond gaat ook vaak mee.

Verrassend veel ruimte achterin. Van achteren heeft de auto wel iets weg van een busje.

Kaja (43) wordt onderweg vaak raar aangekeken. De reden? Haar rechts gestuurde Nissan Cube uit Japan. Met haar 'anders-is-leuk-auto' kreeg ze zelfs een keer een boze politieagent achter zich aan.

Kaja: "Ik zeg altijd: anders is leuk. Het maakt mij niet uit met wat, maar ik hou ervan om op te vallen en dingen net even anders te doen. Dus toen mijn man Richard zes jaar geleden deze babyblauwe Nissan Cube uit 2003 aan me liet zien, was ik meteen enthousiast. Richard handelt als hobby in oldtimers en kwam deze per toeval tegen. Of het niks voor mij was? Voor ik het wist, had hij hem voor me gekocht. Op het terrein van ons bedrijf reed ik er opgewonden een rondje in. Natuurlijk was het even wennen dat alles contra was. Ik had nog nooit in een auto gereden waarvan het stuur rechts zat. Maar na tien minuten was ik al helemaal gewend. Geweldig vond ik hem. Niet alleen omdat hij lekker opvallend is, ook omdat hij veel ruimte heeft. Perfect voor ons grote gezin met drie kinderen.

Invallend is, valt het onderhoud mee. Laatst moesten wel de ketting en motor worden vervangen, maar ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om hem weg te doen. Dan maar wat dieper in de buidel tasten.

Omdat ik rechts rijd, vragen mensen vaak of ik het niet eng vind om op de snelweg iemand in te halen. Maar dat is voor mij geen enkel probleem. Ik heb het gevoel alsof ik nooit anders heb gedaan. In de parkeergarage is mijn auto wel onhandig. Een parkeerkaart uit de machine trekken gaat moeilijk omdat ik aan de andere kant zit. Meestal schuif ik dan door naar de passagiersstoel. Een beetje omslachtig, maar

zo lukt het alsnog.

Wat ook opvallend is, is dat ik onderweg best raar word aangekeken. Mensen verwachten niet dat ik aan de rechterkant zit en dat leidt af en toe tot gekke situaties.

Die ene keer dat een boze politieagent mijn volwassen zoon en mij bijvoorbeeld liet stoppen omdat mijn zoon volgens hem achter het stuur zat te bellen, zal ik niet snel vergeten. Dat gezicht van die man toen hij helemaal in de war concludeerde dat er links geen stuur zat! We hebben er met z'n drieën hard om gelachen!"

'Ik kan het nog niet over mijn hart verkrijgen hem weg te doen'

Marjet (44) trekt met haar zwarte Besteleend altijd de aandacht. Er past van alles in de Citroën 2CV en met een beetje geluk en wind mee haalt 'ie 120 kilometer per uur. In de hoop dat hij nog heel lang meegaat, liet Marjet de auto onlangs voor 3000 euro repareren.

Marjet: "Mijn zwarte Besteleend uit 1973 is gedeukt en gebruikt, maar technisch gezien prima in orde. Ik gebruik hem waar hij voor bedoeld is. En dat betekent veel grote dingen vervoeren – ik prop er echt alles in – en lekker rijden.

Ik kocht deze Eend in 2011 voor 3500 euro. Ik had toen al een gewone 2CV waar vier personen in pasten, maar door gezinsuitbreiding had ik meer ruimte nodig. Samen met mijn toenmalige vriend keek ik eerst nog voor een andere auto. Toch voelde dat niet helemaal goed. Sinds mijn studietijd, zo'n 25 jaar geleden, reed ik dankzij een vriendje – ook Eendengek – al 2CV, dus vandaar dat ik een Besteleend wilde. Hij had weliswaar maar twee zitplaatsen, maar genoeg laadruimte. En als we dan met ons samengestelde gezin met drie kids en nog eentje onderweg op stap gingen, dan verdeelden we ons gewoon over twee auto's.

Zo gezegd, zo gedaan. Doordat ik als student met mijn ex aan meerdere Citroëns had geklust, wist ik genoeg van de techniek. Voor mij is het dus absoluut niet moeilijk om zelf een reparatie uit te voeren. Toch breng ik mijn Eend voor de grote klussen liever naar de specialist. Die heeft meer routine, verstand, gespecialiseerd gereedschap én de ruimte om reparaties uit te voeren. Jaarlijks ben ik gemiddeld duizend euro kwijt aan onderhoud. Elk jaar moet er wel wat gebeuren. Vorig jaar was dat een extreem dure reparatie aan de bodemplaat voor drieduizend euro, maar normaal ben ik minder kwijt. En door de nieuwe bodemplaat kan hij zeker weer twintig jaar voort. Dat ik zo veel Eendenkennis heb, verbaast anderen soms. Zo had ik het laatst met een Poolse man over mijn auto en hij kon niet geloven dat hij met een vrouw überhaupt over auto's praatte, laat staan dat ik zo veel over Eenden wist. Iets waar ik erg om moest lachen...

Rijden in een Eend is een feestje. Ik ben verliefd op het pruttelende naaimachinegeluid én het scheuren door de bochten: door de vering lijkt het of je omkiepert, maar dat gebeurt niet. Zo zijn Eenden gemaakt. En zelfs als de mijne helemaal op is, doe ik hem niet weg. Dan zet ik hem liever in de tuin en gebruik hem als decoratie en opslag."

Marjets rijdende tuin: inkopen gedaan voor hanging baskets in 2021.

Ook de onderdelen voor het tuinhak passen er prima in.

Dochter Plien en zoon Tijl spelend op de voorstoelen in 2012.

'Als 'ie helemaal op is, zet ik 'm in de tuin'

Op vakantie met twee Eenden in 2012.

2013: roestbescherming aanbrengen op de onderkant.

TEKST: RENÉE BROUWER. FOTO'S: ANNIEBEL EPPINGA EN ROOS KORTHAAS ALTES (MARLOES), BAS DULIS (MARJET) EN PRIVÉBEZIT.